

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο εξάιρετος φίλος μου κύριος Σέρλοκ Χολμς αρέσκεται να με επιπλήττει για τα δημοσιευμένα αφηγήματά μου. Ωστόσο, εκτός από την επιτηδευμένη ωραιοποίησή τους και τον τρόπο με τον οποίο θυσιάζω την εγκληματολογική μεθοδικότητα για χάρη του λογοτεχνικού αποτελέσματος, υπάρχει μία πτυχή τους που τον απασχολεί λιγότερο συχνά αλλά εξίσου έντονα.

«Ουσιαστικά, αποκαλύπτεις στους αναγνώστες σου τα πάντα για μένα και τίποτα για σένα», μου έχει πει σε περισσότερες από μία περιστάσεις. «Τους αποκαλύπτεις εκτενώς τον ψυχισμό, τις μεθόδους και τα κίνητρά μου, τις πολλές μου ιδιορρυθμίες και τα μικροελαττώματά μου, αλλά για τον δόκτορα Τζον Γουάτσον φανερώνεις, συγκριτικά, ελάχιστα. Είσαι ένα μυστήριο μέσα στις ίδιες σου τις ιστορίες, βρίσκεσαι πάντοτε στη σκιά μου και κινδυνεύεις να εξαφανιστείς εντελώς σε αυτήν».

«Αυτό μπορεί να αληθεύει», απαντώ, «αλλά έτσι πρέπει. Είναι οι δικές σου περιπέτειες, Χολμς. Καθήκον μου είναι να τις διηγούμαι όσο πιο αντικειμενικά μπορώ και γι' αυτό πρέπει κατ' ανάγκη να κάνω στην άκρη και να αφήσω εσένα στον προβολέα».

«Παρ' όλα αυτά, φαντάζομαι ότι ίσως το κοινό θέλει να μάθει περισσότερες προσωπικές λεπτομέρειες για σένα, πέρα από το επάγγελμά σου, την αγάπη σου για τα τυχερά παιχνίδια, το ότι παίζεις ράγκμπι, τη θλιβερή μοίρα που είχε ο αδελφός σου και τις εμπειρίες σου στο Αφγανιστάν. Αναμφίβολα, πρέπει να υπάρχει μία υπόθεσή μου που θα σου επιτρέψει να μοιραστείς μια πτυχή της ζωής σου που ως τώρα παρέμενε άγνωστη».

Παρότι τα λόγια αυτά ειπώθηκαν εν είδει αστεϊσμού –σαν ένα πείραγμα από εκείνα που συνηθίζει να κάνει ο Χολμς– περιέχουν έναν κόκκο αλήθειας. Έτσι, στις σελίδες που ακολουθούν καταγράφω μια σειρά γεγονότων τα οποία επέλεξα να θέσω υπό τον τίτλο *Ο λαβύρινθος του θανάτου*, που ευελπιστώ ότι θα αποτυπώσουν μια πτυχή της δημόσιας εικόνας μου, η οποία μέχρι πρότινος παρέμενε σχεδόν αφανής.

Δρ Τζον Χ. Γουάτσον, 1902